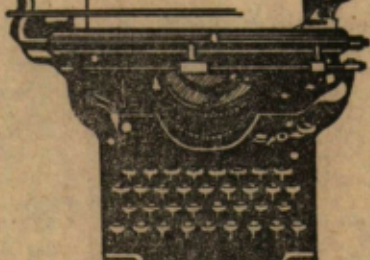

Április 11.

a költészet napja. A vers ünnepe ezen az oldalon olyan költők szólalnak meg, akik valamilyen módon kapcsolódnak Szegedhez, a város felsőoktatási intézményeihez. A válogatás — természetesen — esetleges, ennél sokkal nagyobb terjedelmet igényelne, ha mindegyik „szegedi” költő, akárcsak egy verssel is, itt jelentkezhetne.

SZÉPIRODALMI

ROVAT

Baka István:

Mefisztó-keringő

És most a Sátán hegedűje
a brácsát nagybőgőt leintli
s a nyálzó klarinétvisítást
a párok döbbenetben megállnak
de nem bír tiltakozni senki
mert ólomsúlya lett a túllnek
s a hölgyek izzadt szirmai
mint párzás közben megfagyott
csigák tapadnak össze és
belőlük mégis oly bizsergés
fut szét a dermedett tagokra
hogy koszorúvá borzolódik
a hajzatuk s a férfitestek
drótvégén lógó bábui
szikrák kék záporába vesznek

S rákezd a Sátán hegedűje
végigcsusszan a húrokon
a vonó és kettérepednek
a tükrök ablakok s a serleg
a kézből szétszilánkozik
bor fröccsen és brokát hasad
függöny hullámlik mintha úri
szél fújna arkangyalhaját
a táncosok riadtan állnak
de egyszercsak középre lebbem
az első pár s a szerteáradt
zenére lassan körbering
és mint akik e jelre vártak
felbolydult izgatott seregben
forogni kezd a többi mind

S húzza a Sátán hegedűje
liheg a nagybőgő a brácsa
a klarinét lohol nyomába
remeg a bálterem remeg
s vonagló kékes ajkait
széjjelnyitja a temető
odvas fogai sírkövek
vacogva villannak elő
örvénylik részegen a valcer
míg a föld megundorodik
és gyomortartalmát kihányja
csontváz-serpentin koponya-
konfetti esőzik a bálra
és örvénylik aranyfog rendjel
a holtak föl kavart pora

S vonít a Sátán hegedűje
nyüszít a brácsa felsikolt
a klarinét hörög a bőgő
élők között kering a holt
A. nagykövetné s B. a császár
ébenfa mellett rőt virágszál
a parketten száguldozik
C. államelnök görbelábú
nejét forgatva Noszferátu
mily szép nyak elábrándozik
s mint hattyúdöggel a kanális
fagylaltszínű ruhákkal máris
felhabzik forr a bálterem
s bár túlcsondul megállni nem
engedi a szilaj keringő

S húzza a Sátán hegedűje
húzza de egyszercsak leintli
a nyálzó klarinétvisítást
a brácsát nagybőgőt megállnak
a párok már nem járja senki
s míg izzadt tagjaik kihűlnek
s csak lihegésük hallani
a Sátán meghajol kopott
frakkját végigsimítja és
eltűnik s ekkor új bizsergés
fut szét az elzsibbadt karokba
roggyant lábakba folytatódik
a bál s a nő- és férfitestek
drótvégen rángó bábui
új táncok mámorába vesznek

Balassi-ének

Csend támadt — a feldúlt
a zivatar már elvonul,
s ágak ínyéről vicsorít ránk
esőcsepp-fogsorral az Úr.

Végigezüstlik a tócsán
a rettegés, szellő ha rebben.
Hőköl a ló... Továbbbereszt vagy
szétszagat bennünket az Isten?

A rongyos, megfakult mezőket
rólunk, Uram, letépheted —
Magyarország határait
ránk rajzolták a sebhelyek.

Annak oltalmazzuk, ki tőlünk
elhódította — legalább
kardunk élén csillogjon ez az
esőcsepp-gyöngyosoros világ!